

สรุปผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลของ โปรแกรมกิจกรรมทางภาษาที่มีต่อความสามารถทางภาษา ด้านความเข้าใจและการพูดของเด็กใน ช่วงอายุ 24-36 เดือน ในสถานสงเคราะห์ของรัฐ

2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของความสามารถทางภาษา ด้านความเข้าใจและการพูดของเด็ก 4 กลุ่ม ตามระดับอายุดังนี้

กลุ่มที่ 1	เด็กอายุ	24 เดือน	1 วัน -	27 เดือน
กลุ่มที่ 2	เด็กอายุ	27 เดือน	1 วัน -	30 เดือน
กลุ่มที่ 3	เด็กอายุ	30 เดือน	1 วัน -	33 เดือน
กลุ่มที่ 4	เด็กอายุ	33 เดือน	1 วัน -	36 เดือน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย คือ เด็กในช่วงอายุ 24 เดือน - 36 เดือน ของสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพญาไท และสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนปากเกร็ด กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง ซึ่งมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ไม่มีความผิดปกติทางด้านร่างกายและสมองรวม 64 คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบช่วงชั้น (Stratified Sampling) ตามระดับอายุ จำนวน 4 กลุ่มคือ

กลุ่มที่ 1	เด็กอายุ	24 เดือน	1 วัน ถึง	27 เดือน	จำนวน	16 คน
กลุ่มที่ 2	เด็กอายุ	27 เดือน	1 วัน ถึง	30 เดือน	จำนวน	16 คน
กลุ่มที่ 3	เด็กอายุ	30 เดือน	1 วัน ถึง	33 เดือน	จำนวน	16 คน
กลุ่มที่ 4	เด็กอายุ	33 เดือน	1 วัน ถึง	36 เดือน	จำนวน	16 คน

จากนั้นใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างของแต่ละระดับอายุออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมกิจกรรมทางภาษา เพื่อพัฒนาการทางภาษาด้านความเข้าใจและการพูดสำหรับเด็ก จากตำราและเอกสารต่าง ๆ
2. หาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยทดลองใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจและการพูด ในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนปากเกร็ด กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย โดยเด็กที่นำมาใช้หาประสิทธิภาพของเครื่องมือเป็นเด็กคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างจริงกับการวิจัย
3. ศึกษาระเบียบประวัติของเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพญาไท และสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนปากเกร็ด ปี พ.ศ. 2534 เพื่อคัดเลือกเด็กปกติที่ไม่มีความพิการทั้งทางด้านร่างกายและทางด้านสมอง ในระดับอายุ 24 เดือน 1 วัน - 27 เดือน, 27 เดือน 1 วัน - 30 เดือน, 30 เดือน 1 วัน - 33 เดือน และ 33 เดือน 1 วัน - 36 เดือน มาสุ่มตัวอย่างให้ได้กลุ่มละ 8 คน จากแต่ละสถานสงเคราะห์ จากนั้นแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 4 คน ในทุกระดับอายุ
4. ผู้วิจัยทำความคุ้นเคยกับกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละแห่ง
5. ผู้วิจัยนำมาตรวัดความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจและการพูดไปทดสอบด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งได้แก่ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในแต่ละสถานสงเคราะห์ก่อนการทดลอง (Pre - Test)
6. ผู้วิจัยทำการทดลองใช้โปรแกรมกิจกรรมทางภาษากับกลุ่มทดลอง ตามแผนการสอนที่สร้างขึ้น ซึ่งจัดอยู่ในรูปของการเล่านิทานประกอบภาพผ่านทางวีดิทัศน์ ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที ยกเว้นวันเสาร์ - อาทิตย์ รวมเวลาในการสอนทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมได้เรียนรู้จากกิจกรรมที่สถานสงเคราะห์เป็นผู้จัดซึ่ง ได้แก่ การเล่นอิสระและหัตถการบริการ ในวันและเวลาเดียวกันกับกลุ่ม
7. หลังจากเสร็จสิ้นโปรแกรมกิจกรรมทางภาษาแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรวัดความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจ และการพูด ทดสอบ (Post Test) ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

8. นำคะแนนที่ได้จากในแต่ละข้อคำถามของมาตรประเมินความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจและการพูด ทั้งก่อนการทดลอง (Pre - Test) และหลังการทดลอง (Post - Test) มาเปรียบเทียบเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test)
2. ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางภาษาด้านการพูดระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test)
3. เสนอแผนภูมิแห่งแสดงความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจและการพูดของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ผลการวิจัย

1. ความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจของเด็กในสถานสงเคราะห์ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
2. ความสามารถทางภาษาด้านการพูด ของเด็กในสถานสงเคราะห์ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. ความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจและการพูด ของเด็กในสถานสงเคราะห์เพิ่มขึ้นตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการตรวจสอบ และผลของโปรแกรมกิจกรรมทางภาษาที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กในชั่วงอายุ 24-36 เดือน ในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนของรัฐ พบว่า เด็กในสถานสงเคราะห์ที่ได้รับโปรแกรมกิจกรรมทางภาษา จะมีความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจและการพูดสูงกว่าเด็กในสถานสงเคราะห์ที่ไม่ได้รับโปรแกรมกิจกรรมทางภาษา สำหรับโปรแกรมกิจกรรมทางภาษาของงานวิจัยครั้งนี้ เสนอในรูปของการเล่านิทานประกอบภาพผ่านทางวีดิทัศน์พร้อมทั้งให้การเสริมแรง และนอกจากนี้ความสามารถทางภาษาด้านความเข้าใจ และด้านการพูดของเด็กในสถานสงเคราะห์จะเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุที่เพิ่มขึ้น ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปดังนี้คือ

1. ในการศึกษา ผู้วิจัยได้จัดโปรแกรมกิจกรรมทางภาษา ในรูปของการเล่านิทานประกอบภาพผ่านทางวีดิทัศน์ และให้การเสริมแรง ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กเข้าใจและใช้ภาษาเพิ่มมากขึ้นได้เป็นอย่างดี แต่สังเกตพบว่า เด็กบางคนมีความสนใจน้อยลงในช่วงท้าย ๆ ของการทดลอง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการศึกษาครั้งต่อไปควรใช้เวลาแต่ละครั้งในสั้นลงและใช้สิ่งกระตุ้นที่ดึงดูดความสนใจเด็กมากขึ้น เช่น หุ่นมือ หุ่นนิ้ว หรือภาพยนตร์ เป็นต้น ซึ่งเป็นสื่อที่เหมือนของจริง เคลื่อนไหวได้
2. ควรศึกษาและ เปรียบเทียบพัฒนาการของความสามารถทางภาษาของเด็กในสถานสงเคราะห์และ เด็กปกติตามบ้านในแต่ละระดับอายุ โดยเริ่มศึกษาตั้งแต่วัยแรกเกิด - 5 ปี เพื่อที่จะได้เห็นถึงพัฒนาการของความสามารถทางภาษาที่เปลี่ยนแปลงในแต่ละช่วงวัย
3. ควรใช้เวลาในการทดลองโปรแกรมกิจกรรมทางภาษากับเด็กในระยะ เวลาที่นานกว่านี้ เพื่อให้เห็นพัฒนาการทางภาษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
4. ควรสร้างโปรแกรมทางภาษาในรูปแบบอื่น ๆ เช่น เกมต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อประกอบในการพัฒนาภาษาด้านความเข้าใจและการพูดสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน